

Alarm in het dinopark

Boris Pfeiffer

illustraties van Harald Juch en Udo Smialkowski

Verteld door Henk Hokke

Nederlandse uitgave: © 2016 Ars Scribendi Uitgeverij bv
© 2014 Franckh-Kosmos Verlags-GmbH & Co. KG, Stuttgart, Duitsland
Oorspronkelijke titel: Die drei ??? Kids Alarm im Dino-Park

Tekst: Boris Pfeiffer

Vertaling: Henk Hokke

Redactie: Dorette Zwaans

Zetwerk: pollet-vaneyck.com

Coverillustratie en illustraties binnenwerk: Harald Juch en Udo Smialkowski

Kaartjes Californië en Amerika: Marlon Kromodikoro

ISBN: 9789461755049

NUR 282/283

Alle rechten voorbehouden.

De drie ???[®]

Alarm in het dinopark

Een tijdreis	7
Het dinopark	14
Wartaal	20
Dood spoor	27
Verstoppen	33
Gevaar in de nacht	39
Schuimrubber	44
Steeds vreemder	50
Afpersing	57
Warm!	63
Rommelmarkt	67
Nog een brief	75
Een gevaarlijk plan	81
Gemene tegenstanders	87
Speciale effecten	94

Een tijdreis

‘Een tijdreis?’ Peter Shaw staarde Justus Jonas verbaasd aan. ‘Hoe bedoel je, een tijdreis?’

De aanvoerder van De drie ??? lachte geheimzinnig. ‘Gewoon, zoals ik het zeg. We gaan een reis door de tijd maken.’

‘Ja hoor,’ riep Peter. Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Jij doet net of je met de trein naar een andere tijd kunt. Wat vind jij, Bob?’

Vragend keek Peter Bob Andrews aan, het derde lid van De drie ???.

‘Zo lijkt het wel,’ suste Bob zijn vriend. ‘Maar Justus zal wel weer iets slims hebben. Zo gaat het toch altijd? Aan het eind heeft Justus bijna altijd gelijk.’

‘Zal wel,’ mopperde Peter. ‘Ik denkeerder dat we zijn proefkonijnen zijn. En als we het niet snappen, lacht hij zich rot. Dan zijn wij zogenaamd niet slim genoeg. Maar goed, vertel.’ Peter keek Justus uitdagend aan.

De drie ??? stonden op het erf van het kringloopbedrijf van Titus Jonas in Rocky Beach, een stadje

aan de kust van Californië in Amerika. Justus was er op zijn vijfde komen wonen. Zijn ouders waren bij een verkeersongeluk omgekomen en sindsdien woonde hij bij zijn oom en tante.

Justus grijnsde Peter vriendelijk toe. ‘Ik zal jullie een hint geven. Luister goed. De tijdreis is de beloning voor al ons geploeter van vandaag.’

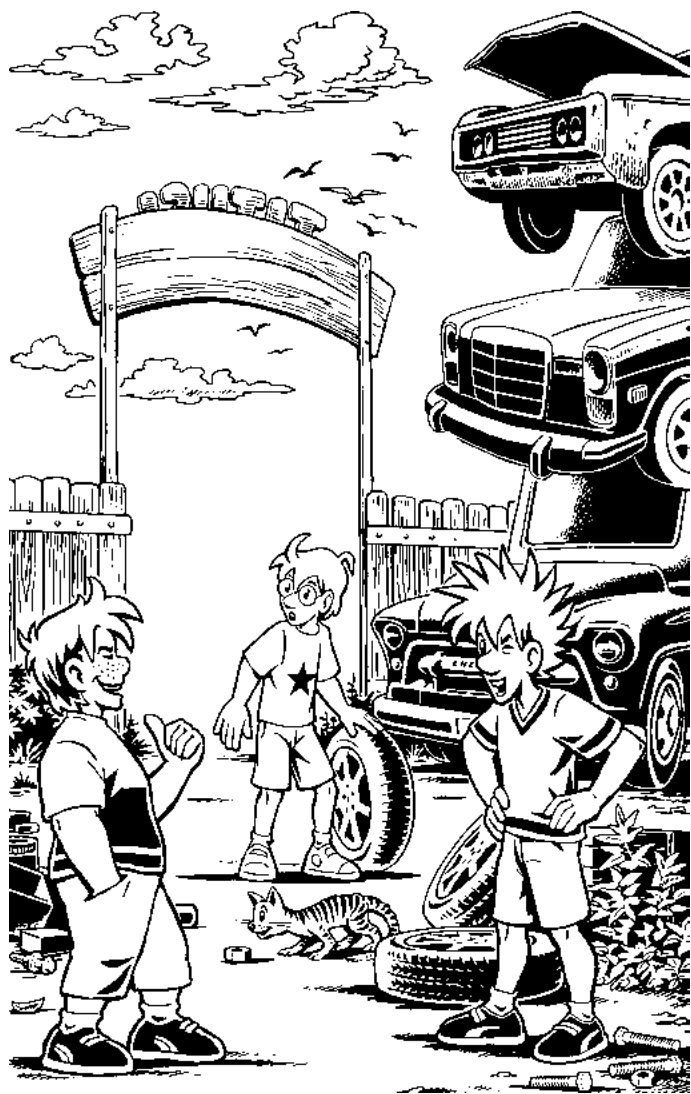
Peter fronste zijn voorhoofd. ‘Zie je wel? Normaal krijgen we altijd kersentaart als we voor je tante opruimen. Doe mij maar gewoon taart. Een tijdreis! Hoe verzint je tante het?’

Justus trok zijn wenkbrauwen op. ‘Hmm ... de hint helpt niet echt,’ zei hij. ‘Ik zei niet dat de beloning van tante Mathilda komt.’

‘Van oom Titus?’ kreunde Peter. ‘Ik word gek van jouw raadsels, Just! Waarom zeg je het niet gewoon?’

‘Omdat jullie hersens te lui zijn geworden. Ik laat jullie expres nadenken. Anders lopen er straks twee detectives rond met vastgeroeste hersens.’

Bob schoot in de lach. ‘Ik geef het op. Zeg wat eraan de hand is, Justus.’

Justus schudde zijn hoofd. ‘Nee, zo makkelijk komen jullie er niet vanaf.’ Hij keek zijn vrienden door-dringend aan. ‘Jullie zijn goede detectives, dus dan moet je ook dit raadsel kunnen oplossen. Wie het het eerst weet! Jullie krijgen nog één hint. Denk goed na.’

Hij zweeg even. Gespannen wachtten Peter en Bob af. ‘Het is geen tijdreis zoals in een film,’ zei Justus langzaam.

Peter pufte en veegde over zijn gezicht. ‘Just, ik ben doodmoe van het opruimen. We zijn al uren bezig. Stop met die spelletjes en leg het uit.’

Justus zuchtte diep. ‘Oké. Een allerlaatste tip. We gaan met oom Titus.’

Bobs gezicht klaarde op. ‘Ha, ik snap het. Jouw oom zou namelijk nooit in een tijdmachine stappen. Dat is veel te modern, als zo’n machine al zou bestaan ... Ik denk ... dat het een reis is naar iets ouds. Iets van vroeger.’

‘Ja, dat zou kunnen,’ gaf Peter toe, ‘want de oom van Justus verkoopt veel oude spullen. Spullen in een kringloopwinkel zijn eigenlijk ook van vroeger.’

Peter keek zijn vrienden aan en deed toen perfect de stem van oom Titus na: 'Niets is zo oud dat je het moet weggooien. Alles verdient een tweede leven.'

Ze proestten het alle drie uit.

'Gaan we naar een museum?' wilde Peter weten.

'Warm,' zei Justus.

Bob legde peinzend een vinger tegen zijn kin. 'Het is dus een reis naar een plek van vroeger. Of naar een plek waar je iets van vroeger kunt zien.'

Peter knikte nadenkend. 'Over welke tijd gaat het, Just?'

Justus lachte. 'Over heel lang geleden. Toen er reuzedieren leefden. Als je nu zo'n beest zou tegenkomen, zou je bevend achter de bank gaan zitten. En over beven gesproken ...'

Hij wachtte even.

'... zelfs de grond beefde als zo'n beest eraan kwam.'

Peter lachte. 'Bedoel je dinosauriërs?'

'Bingo!' juichte Justus. 'Ik wist wel dat jullie de beste detectives van de hele wereld zijn. Nou ja, op mij na natuurlijk.'

Bob greep een stoffige deken die naast hem lag en gaf Justus er een mep mee op zijn rug. ‘Opschepper!’

Justus verdween in een wolk van stof. Hoestend en niezend deed hij een paar stappen opzij. Hij mopperde luid.

‘Eigen schuld,’ grijnsde Bob. ‘Jij doet of je slim bent, maar jij wist al waar we naartoe gingen. Dan is het geen kunst. Vertel op.’

Justus hoestte nog een paar keer. ‘Oké, we gaan naar een dinopark. Een vriend van oom Titus heeft er een en hij heeft oom Titus voor een weekendje

uitgenodigd. Wij mogen mee! Als beloning voor het werk dat we vandaag gedaan hebben. We mogen ophouden met opruimen. Misschien beleven we iets spannends in dat dinopark.'

'Cool!' riep Peter enthousiast. 'Kom, Bob. Even naar huis bellen om te vragen of het mag.'

Het dinopark

Een uur later stuurde oom Titus zijn rode *pick-up* over de kustweg. De drie ??? zaten naast hem op de voorbank. Oom Titus neuriede vrolijk voor zich uit.

Na een halfuur zagen ze een houten bordje met een pijl. ‘*Dry Lake, Paul Primus Pimbels Dinopark,*’ las Justus de blauwe letters op het bordje hardop.

‘Paul Primus Pimbel?’ vroeg Bob. ‘Is dat uw vriend, meneer Jonas?’

Titus knikte. ‘Zijn ouders vonden het grappig om hun kinderen vreemde namen te geven. We lachten Paul op school altijd uit om zijn tweede naam, Primus. Zo *prima* waren zijn cijfers niet.’

‘*Primus* komt uit het Latijn,’ legde Bob uit, ‘en het betekent *eerste*.’

‘Precies,’ zei oom Titus, ‘en dat was hij dus op school zeker niet. Na school is hij hier in een kalksteengroeve gaan werken. Die heeft hij daarna gekocht. Op een dag vond hij er een enorme tand. Van een krokodil, dacht hij eerst. Maar al gauw haalde hij meer tanden